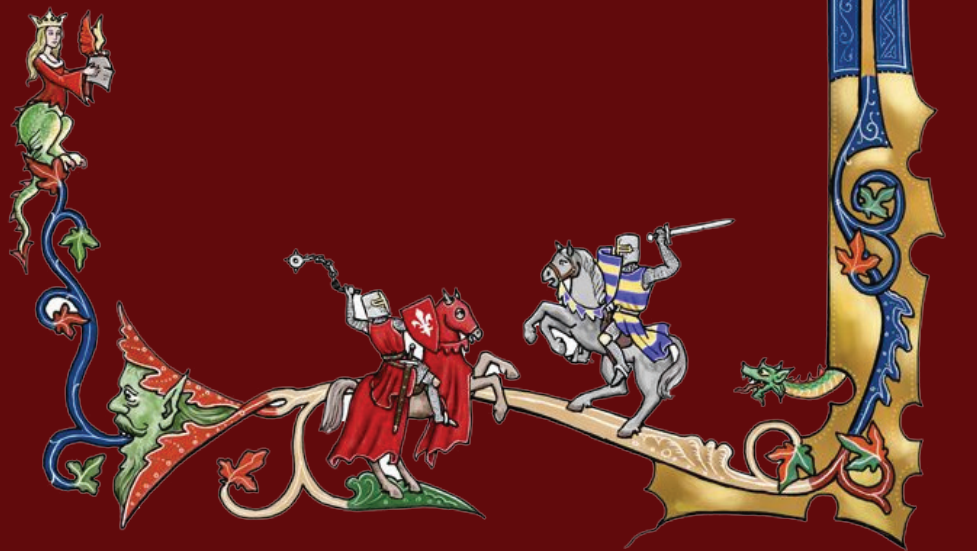

ΘΟΔΩΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

πρίγκηπας σε ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Θοδωρής Δημητρακόπουλος

πριγκηπας σ' αιχμαλωσια

(έμμετρο παραμύθι)

Αθήνα 2022

Edward VI

Στου Γουεστμίνστερ το βουβό και σκυθρωπό Αββάτο,
στα πόδια των μεγάλων του προγόνων ξαπλωμένος,
το μαρμαρένιο ύπνο του ο Εδουάρδος ο Έκτος
- δεκάξι χρόνων βασιλιάς - κοιμάται, αγνοημένος.

Ένα παιδί ήταν σοβαρό, ευγενικό, θλιμμένο.
Έζησε μες' στο κρύο του παλάτι με βιβλία
κι' είχε επισκόπους κι' αυστηρούς σοφούς για συντ
ροφιά του:
ο θάνατός του ήτανε η μόνη του ιστορία.

Ούτε έρωτες είχε ποτές, ούτε έκανε πολέμους.
γι' αυτό στο μαρμαρένιο του τον τάφο δε σκαλίσαν
τα θριαμβικά οικόσημα που οι πρόγονοί του αφήσαν,

μα χάραξαν βασιλικό οικόσημό του άνθη:
τα κρίνα τα γαλατικά και του Τυδώρ τα ρόδα.
Κι' ως να 'ταν τ' άνθη αληθινά ο τάφος του ευώδα!

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

Ο μικρός κόλλησε ψείρες και ξυνόταν όλη μέρα,
τον λυπάται η Πανωραία και με την ψιλή του πήρε
τα ξανθά του τα μαλλιά,

μα και πάλι όμορφος ήταν πρίγκιπας κανονικός,
πέρασα με καμινέτο το μικρό του το κρεβάτι,
σε γωνίτσα στο σεντόνι είχανε φτιάξει φωλιά,
μετά πάτωμα και τοίχους, βρήκα λίγη σοκολάτα,
που την κράταγε κρυμμένη, να την φάει πριν τον
ύπνο,

έλιωσε απ' το καμινέτο, άλλη έβαλα στη θέση,
βρήκα και τον υπηρέτη που 'φταιγε για το κακό,
του 'ριξα 20 βουρδουλιές και τον άφησα νηστικό
ο μικρός πήγε το βράδυ, του 'δωσε τη σοκολάτα...

Ο μικρός γυρνά όλη μέρα, σαν αγρίμι έχει γίνει,
ούτε να φάει δεν ξέρει, ό, τι ώρα θέλει κοιμάται,
ό, τι ώρα θέλει ξυπνά, και φωνάζει, δεν μιλά,
μου 'ριξε μια κλωτσιά τις προάλλες μες στον κήπο
κι όλο ρεύεται και βρίζει, κλάνει, πράματα πετά,
ε δεν γίνονται αυτά, λες και ειν' κανά χαμίνι,

σώθηκε η υπομονή μου, πρότεινα στον στρατηγό
ένα δάσκαλο να βρει, μα ούτε που να το ακούσει

ΠΡΕΠΕΙ ΜΥΣΤΙΚΟ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ

το τηλέφωνο μου κλείνει, λες και είμαι
ορντίναντσα.

2

Έχει γίνει σαν δαμάλι, αφού τρώει όλη μέρα,
και να πεις, ότι δεν τρέχει, μια στιγμή δεν
ηρεμεί,
μα όταν κάτσει για φαί, δίνει και καταλαβαίνει
(είναι φαγανή γενιά)
είναι και η Πανωραία, που όλο τον κακομαθαίνει,
του 'πα να τρέξει λιγάκι και μου έριξε ένα βλέμμα
-το βασιλικό το αίμα-
μα το απόγευμα τον είδα σε μια γωνιά του κήπου
την κοιλιά του να ρουφάει.

3

ΤΕΛΕΙΩΣΕ Η ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ

ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ

ΚΑΙ Η ΚΕΤΣΑΠ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

4

Μάθημα άρχισα να του κάνω, διάβασμα, αριθμητική,
τον λυπόμουν, που καθόταν όλη μέρα μοναχός,
αναγνωστικά δεν είχα του 'φερα εγχειρίδιο,

5

που το είχα απ' τη σχολή με ρητά σοφών ανδρών
και η αριθμητική με φακές απ' την κουζίνα,
ήξερε μέχρι το δέκα, εγώ του 'μαθα τα άλλα

ΤΑ ΒΑΡΙΕΜΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ

δεν τ' ακούω αυτά εγώ και τον στρώνω στη δουλειά,
από 100 εκστρατείες έβγαλα τις αναμνήσεις,
γεωγραφία για να μάθει,
του 'μαθα και ιππασία, έχασε κάτι κιλά,
του 'δειξα και ξιφασκία, μα δεν σκάμπαζε καθόλου,
ξύπναγε κάθε πρωί και ερχόταν χαρωπός
δίχως Κυριακές κι αργίες, το σχολείο το πιο
ωραίο.

**ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΠΙΟ ΑΥΣΗΤΗΡΑ ΣΤΟΠ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΝΕΑΣ
ΕΞΕΤΕΡΩΣΗΣ ΣΤΟΠ ΜΗΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΣΤΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΞΕΝΟ ΣΤΟΠ
ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΝΕΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΣΤΟΠ**

5

Ο μικρός είναι λυπημένος, τα μαθήματα βαριέται
στο δωμάτιο όλη μέρα στο κρεβάτι ξαπλωμένος
έβρισε την Πανωραία που του πήγε κολατσιό
κλώτσησε κι ένα σκυλάκι που το χάιδευε μέχρι χθες

6

κι όλο με κοροϊδεύει για τη μύτη τη γαμψή
έβγαλε και 2 σφυρούκλες, μες στο κούτελο κεράσια,
τα 'ξυσε κι αυτά φουντώσαν στον καθρέφτη όλο
κοιτιέται
τις χωριάτισσες χαζεύει που γυρνάνε στα χωράφια
και τα βράδια δεν κοιμάται, μα τον ουρανό κοιτά
και συνέχεια μες στα νεύρα, τρώγεται όλο για
καβγά
κυνηγά τα σκιουράκια, φυλακίζει τα πουλάκια
και μετά δεν τα ταΐζει, απ' την πείνα να
πεθάνουν,
κλώτσησε την Πανωραία, που του πήγε βραδινό
έκλαιγε η κακομοίρα κι έκλαιγε και άσχημα
μα την άλλη κιόλας μέρα τσουπ του πήγε πρωινό.

Παραλίγο να το σκάσει, μα τον πρόλαβα ευτυχώς,
 ένας κόπανος φρουρός δεν τον πρόσεχε πολύ,
 πήδηξε απ' το τοιχάκι κι έφυγε για τα χωράφια,
 με το άλογο καλπάζω, σκέφτομαι πού να 'χει πάει,
 όμως στο χωριό δεν ήταν, ούτε και στη δημοσιά
 μου ορμήσανε σκυλιά και το άλογο τρομάξαν,
 μπήκα σ' ένα δασάκι και τον βρήκα εκεί πέρα
 είχε αποκοιμηθεί κάτω από ένα πλατάνι,
 μάλλον έχασε το δρόμο, δεν θα είχε, πού να πάει,
 ήτανε και νηστικός, θα του άρεσε η σκιά,
 δεν μου πήγαινε η καρδιά να τον ξυπνήσω αμέσως,
 άφησα να κοιμηθεί άλλα 20 λεπτά,
 έκατσα και τον κοιτούσα σαν μωράκι που κοιμόταν
 μα μετά για τιμωρία στο δωμάτιο 1 μήνα,
 μοναχά χυλό να τρώει, πρωί, μεσημέρι, βράδυ,
 μα συνέχεια παχαίνει, τον ταΐζει η Πανωραία.

Πήγε πάλι να το σκάσει (κι έλεγα θα περνώ ωραία)

όλο και πιο πονηρός, διάβαζε ένα παραμύθι για
κάποιον θαλασσινό,
τέρας τον είχε κλεισμένο σε μια σκοτεινή σπηλιά
και πώς το 'σκασε αυτός; κρύφτηκε κάτω από
πρόβατα,
ήτανε τυφλό το τέρας, τι αηδίες που διαβάζουν,
πρόβατα έχουν δει ποτέ; δεν μπορούν να
κουβαλήσουν
ούτε ένα μικρό παιδί, κι από κάτω τους αν μπεις,
σαν τρελά αρχίζουν, σκούζουν και στο χώμα θα σε
σούνουν,
πού να ξέρουν οι ποιητές, πώς ειν' έξω η ζωή,
ρώτησε κανά βοσκό, προτού γράψεις φιλαράκο,
μα αυτό το χαζοπούλι πίστεψε τα παραμύθια
μπήκε κάτω από γελάδα που πηγαίνουν για σφαγή,
μα δεν άντεξε πολύ τον κοπάνησε η γελάδα
ντράπηκε τόσο πολύ, που δεν βγήκε απ' το δωμάτιο,
ούτε έφαγε για βράδυ κι είχε ωραίο φαγητό,
μοσχαρίσια μπριζόλα με τηγανιτές πατάτες.

μας ήρθε ο στρατηγός και ινκόγκνιτο όπως πάντα,
-όταν ήτανε μικρός θα 'θελε ηθοποιός να γίνει-
σήμερα είχε ντυθεί σαν ζητιάνος στρατοκόπος
κι ήταν πολύ πειστικός, κάπα ολοκαίνουργια,
με μαλλιά φρεσκολουσμένα και παπούτσια μαλακά,
έλεγξε όλους τους χώρους κήπο και εσωτερικό,
πεντακάθαρα ήταν όλα, μα έψαχνε, να βρει βρωμιά,
με βαριά καρδιά στο τέλος είπε ΟΛΑ ΜΙΑ ΧΑΡΑ
έλεγξε το προσωπικό, ήρθαν μπρος του και 2
πρότεινε στην Πανωραία να χάσει μερικά κιλά
(πώς λυπήθηκε η καημένη) μετά είπε πως πεινά.

Έφαγε κάπως πολύ, 2 μερίδες μακαρόνια,
2 μπριζόλες χοιρινές, μια γαβάθα με σαλάτα...
μετά ήθελε να φάει σαγανάκι σπιτικό
όπως του 'φτιαχνε η μαμά του, όταν ήταν στο
χωριό,
έτρεχε η Πανωραία, για να βρει φρέσκο τυρί,
κι όταν του 'φερε μπροστά του μια γκουμούτσα
ολόχρυση,
ένα ευχαριστώ δεν είπε, όρμησε σαν το σκυλί,
μετά 6 ποτοκάλια (ήθελε να δροσιστεί)
και 2 λίτρα ήπια κρασί, άντε να φύγει μετά,
στο κρεβάτι μου τον πήγα, τον απίθωσα εκεί
και ροχάλιζε όλη νύχτα, δεν κοιμήθηκε κανείς,
το επόμενο πρωί ξύπνησε όλος χαρά
έφαγε και πρωινό (πού τα βάζει ολ' αυτά;)
και ξεκίνησε, να φύγει, πήρε βέβαια κολατσιό,
«δεν ελέγξατε τον Πρίγκιπα» νευριάζει στο λεπτό
«εννοείτε τον ΜΙΚΡΟ»...

Γέμισε όλος σπυράκια, τέτοια έχει η εφηβεία,

μα μιλάμε για πολλά, από πάνω μέχρι κάτω
όλη μέρα στον καθρέφτη κάθεται και τα κοιτάζει
ζήτησε απ' την Πανωραία να του φέρει γιατρικό,
πού να ξέρει όμως κι αυτή, το κεφάλι της κουνά,
άμα φέρναμε γιατρό ίσως κάτι να γινόταν,
να το πω στον στρατηγό; Θα με πει όμως χαζό
και συνέχεια να τον τρώνε και συνέχεια να
κρατιέται,
μα θα μένουνε σημάδια είτε ξύνει, είτε δεν
ξύνει,
κι ο πατέρας του έτσι ήταν, γι' αυτό άφηνε και
μούσια,
τι περίεργη η ζωή, όταν ήμουν σαν αυτόν
δεν είχα βγάλει ούτε ένα, μα ο φίλος μου ο Μηνάς
που 'ταν ομορφόπαιδο γέμισε σε 2 μέρες
δεν ήταν ωραίος πια, δεν τον θέλαν οι κοπέλες,
είπε ν' αφήσει γένια, ήτανε όμως ξανθός και δεν
έβγαλε πολλά,
το 'ριξε στο διάβασμα κι έγινε καθηγητής.

Βάζει στη μούρη του αλεύρι, τα σπυράκια για να
 κρύψει,
 σαν στοιχειό μου μοιάζει εμένα, φαίνονται και τα
 σπυράκια,
 το κατάλαβε και ο ίδιος και σταμάτησε το
 αλεύρωμα.

-ΠΑΤΑΤΕΣ

-ΛΑΔΙ

-ΚΡΑΣΙ

-ΕΛΙΕΣ

-ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ

Άνθισε η συκιά του κήπου γέμισαν 3 κοφίνια
 έφαγε η Πανωραία, έφαγα κι εγώ ένα δυό (δεν μ'
 αρέσουνε τα σύκα)
 κοίταζε και ο μικρός τάχα αδιάφορα
 ήθελε να δοκιμάσει μα ντρεπόταν να το πει
 «θέλεις ένα ;» το αρπάζει και το κάνει μια χαψιά
 10 έφαγε, ζωή να 'χει, κι ήτανε όλος χαρά,

μα τον πείραξαν τα σύκα, γουργουρίζει η κοιλιά,
όλο πάει στην τουαλέτα, μα μπροστά μου όταν
περνά,
λες και τίποτα δεν τρέχει και βολίδα έπειτα,
το βασιλικό το αίμα, όσο μέσα κι αν πονά,
δεν θα δώσει τη χαρά να τον δούνε να πονά.

12

Σε χωράφι πεταμένο βρήκε ένα ποδηλατάκι,
το κουβάλησε μονάχος, είπε, ήθελε να το φτιάξει,
του 'βαλε μολυβόνερο, το έπλυνε, το γυάλισε,
του έφτιαξε τα λάστιχα, του έφτιαξε τα φρένα,
το 'βαψε κατακόκκινο και κάτω απ' το τιμόνι

14

ζωγράφισε μονάχος του ένα άσπρο αλογάκι
(άραγε πού το ήξερε πως ειν' το οικόσημό τους;)
3 μέρες ασχολιότανε, το 'κανε σαν καινούργιο
κι έπειτα όλο με αυτό γυρνούσε μες στον κήπο
στον κήπο όμως βαρέθηκε, δεν είχε πολύ χώρο
την γκρίνια τότε άρχισε να τον αφήνω έξω,
μούτρωσε και δεν έτρωγε με τούμπαρε στο τέλος,
δεν ήταν όμως η γκρίνια του, απλά ήταν αμαρτία
τέτοιο ωραίο ποδήλατο κανείς να μην το βλέπει,
δεν πήγαινε και πολύ μακριά, τον έλεγχα με
κιάλια.

13

Ήρθε μήνυμα εκτάκτως, οδηγίες ν' αναμένω,
τριγυρνούσα όλη μέρα, ένα βάρος στην καρδιά,
να 'γινε ξανά εμφύλιος; τρίτος αυτή τη χρονιά,
να τον ρίξανε το θείο, να τους έριξε αυτός;
Μα εδώ στην ερημιά δεν μαθαίνεις τίποτα,
10 βασιλείς αλλάξαν και δεν πήρανε χαμπάρι,
ζούνε σ' έναν άλλο κόσμο, μα ζωή είναι κι αυτή;
Άλλο μήνυμα μου ήρθε σύντομο, ξεκάθαρο

15

τον μικρό να παραδώσω σε ιππότες που θα 'ρθουν,
δεν θα έχουν πανοπλίες, θα είναι σαν χωρικοί,
τίποτα να μην ρωτήσω, θ' αναλάβουνε αυτοί,
πήγα, βρήκα τον μικρό, του 'πα να ετοιμαστεί,
του 'φτιαξε η Πανωραία βαλιτσάκι ταξιδιού,
του 'βαλε και σαντουιτσάκια, να 'χει στη
διαδρομή,
μετά μ' αγριοκοιτούσε, λες και έφταιγα εγώ,
βγήκα έξω στον κήπο, μ' ακολούθησε κι εκεί,
πήγα στη βιβλιοθήκη -1^η φορά έμπαίνα εκεί-
από πίσω η Πανωραία με το άγριο το βλέμμα
ΤΙ ΚΟΙΤΑΣ; ΕΓΩ ΤΙ ΦΤΑΙΩ; ΛΟΧΑΓΟΣ ΕΙΜΑΙ ΑΠΛΟΣ !!

14

Πήρα τον μικρό, να κρύψω, όμως δεν ήξερα πού,
να τον έβαζα σε σπίτι από 'κείνα του χωριού;
μα μιλάνε οι χωριάτες, ξεπουλιούνται εύκολα...
να τον βάλω σε πηγάδι που δεν έχει πια νερό;
θα φοβόταν εκεί πέρα, το σκοτάδι δεν μπορεί...
σκέφτηκα σε κανά στάβλο, όμως ήταν αλλεργικός,
στα υπόγεια θα 'ψάχναν, τα χωράφια όλα γυμνά,

16

μου 'πανε για μια σπηλιά λίγο πάνω απ' το χωριό,
πήγα, κοίταξα, καλά ήταν και η θέα μια χαρά,
πήραμε κουβέρτες, ξύλα, πήραμε και φαγητά
κι έτσι έγινε η σπηλιά σπίτι μας για ένα μήνα,
μα ένα βράδυ άκουσα κάτι, πήγα έξω σιγά-σιγά,
μα ήταν ένα ελαφάκι που 'χε χάσει τη μαμά του,
κι όταν πάλι μπήκα μέσα, ξύπνιος ήταν ο μικρός,
του 'κανα να κοιμηθεί, γέλασε, έκλεισε τα μάτια,
και κοιμήθηκε αμέσως, λες και ήτανε σε παλάτι,
το βασιλικό το αίμα...

ίσως πιο καλά θα ήταν να 'χε χωρικούς γονείς,
μόνη του έγνοια η δουλειά, όλα τ' άλλα τόσο απλά,
όπως ήταν ο πατέρας μου, μια ζωή στα καλαμπόκια,
πέθανε μες στο χωράφι, τότε τον κορόιδευα...

15

Μετά από λίγες μέρες ο μικρός είχε βαρεθεί,
δίκιο είχε, σαν παιδάκι ήθελε έξω να βγει,
πήγαμε βόλτα στο δάσος, καρραμπίνα είχα μαζί,
ήθελε να κυνηγήσει, όπως κάνουν οι βασιλείς,

είδαμε ένα λαγουδάκι, μια χαρά για βραδινό,
έριξα, το πήρε ξώφαλτσα, μα να τρέξει δεν
μπορούσε,
του 'δωσα την καραμπίνα, για να το αποτελειώσει,
τρέμανε όμως τα χέρια, το βασιλικό το αίμα
τελικά μαζί το πήρε, στη σπηλιά για συντροφιά,
την πληγή του περιποιόταν κι όταν έγινε καλά,
πίσω το πήγε στο δάσος, το ελευθέρωσε ξανά,
μετά από λίγες μέρες που ο κίνδυνος είχε φύγει,
επιστρέψαμε στο σπίτι, όλα μοιάζαν μια χαρά,
το σαλόνι μια χαρά, τα δωμάτια το ίδιο,
και γεμάτο το ψυγείο και το μπάνιο καθαρό,
«μα πού είναι η Πανωραία;» με ρωτάει ο μικρός
στο δωμάτιο τη βρήκαμε στο κρεβάτι της δεμένη,
με πανί της είχαν κλείσει το μικρούλι της το
στόμα,
μελανιές σ' όλο το σώμα και τα μάτια της
κλεισμένα,
δεν μπορεί να 'ταν ιππότες όποιοι το 'καναν αυτό,
ούτε οι Σαρακηνοί δεν είναι τόσο σκληροί,
σπάσαν και τα μπιμπελό που τα μάζεψε μια ζωή,

«πρίγκιπα δεν είπα κουβέντα» είπε μ' όση είχε
φωνή,
τη φροντίζαμε 1 μήνα, ολη μέρα κι όλη νύχτα,
ο μικρός να την ταΐζει κι εγώ να την κουβαλώ,
μου επιφύλαξε η ζωή μια τύχη σπάνια,
πρίγκιπα να συναντήσω και διάδοχο του θρόνου
που φροντίζει λαγουδάκια κι υπηρέτριες υπηρετεί,
κι όταν έγινε καλά, ετοιμάσαμε γιορτή,
με τραπέζι, φαγητά, όλα τα 'φτιαξε ο μικρός,
βουρκωμένη η Πανωραία, δεν κατέβασε μπουκιά,
μα την έκπληξη όταν είδε, άρχισε τα κλάματα,
όλα της τα μπιμπελό είχε φτιάξει ο μικρός (ε
βοήθησα κι εγώ),
με κόλλα και σελοτέιπ, χάλια ήτανε και πάλι,
όμως φαίνονταν σ' αυτήν πιο ωραία κι από πριν...

16

Πάει ο θείος του, τον 'ρίξαν, μια ομάδα ευγενών,
το 'σκασε μέσα στη νύχτα σε βοσκό μασκαρεμένος,
κι είναι όλοι ένας κι ένας, ο βαρόνος Κοκορέτσης,
που 'χει βάλει τους κολίγους να δουλεύουν όλη
μέρα,
και ο κόμης Πικαιφής, ένας τζογαδόρος ολκής,
ή ο πρίγκιπας Νουτέλας, ρεύεται, όπου σταθεί,
έχει 12 γυναίκες, που κανείς δεν έχει δει,
από τέτοιους περιμένουν να φέρουν την αλλαγή,

20

με το θείο μέχρι χθες, σήμερα όμως εχθροί...

17

Στείλανε φρουρά καινούργια, μια ομάδα ιπποτών,
όλοι ξανθοί και ψηλοί, κοκκινόμαυρα ντυμένοι,
ο αρχηγός τους, ο Τριβάλδος ήρθε, τον μικρό να
δει,

δεν μου έριξε ματιά, του 'δωσε ένα χαρτί,
του 'πε μην ανησυχεί, θ' αναλάμβαναν αυτοί,
έπιπλα άρχισαν να πετάνε, στα παράθυρα να βάζουν
σιδεριές και κάγκελα, πόρτες όλες ατσαλένιες,
κόψανε κι όλα τα δέντρα, ορατότητα να έχουν,
πρόγραμμα του ετοιμάσαν, ημερήσιο, αυστηρό,
φέρανε καθηγητή, φέρανε και γυμναστή,
φέραν βραβευμένο σεφ και έναν Εγγλέζο μπάτλερ,
φέρανε άλογο λευκό και ποδήλατο εκλεκτό,
ένα κάρο με παιχνίδια, και προσωπικό γιατρό,
20 ντουλάπες ρούχα, αλλά και δοκιμαστή,
φέρανε και μια κορώνα, έναν κύκλο χρυσαφή,
με κάτι προεξοχές, σαν δοντάκια ήταν μωρού,
του 'πεφτε λίγο μικρή και του 'κοψαν τα μαλλιά,

21

όμως άξιζε τον κόπο, πρίγκιπας ήτανε πια,
πού χωρούσα εγώ σ' αυτά, ετοιμάστηκα να φύγω,
όμως στο δωμάτιό μου καρφωμένη στη ντουλάπα
ήτανε διαταγή, 1^η που έβγαλε ποτέ,

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΞΕΡΟΣΦΥΡΗΣ ΘΕΣΗ ΕΧΕΙ ΤΙΜΗΤΙΚΗ

με σφραγίδα, βουλοκέρι και κορδέλα κίτρινη,
έκλαιγα για μια ώρα, ευτυχώς δεν μπήκε κανείς,
δεν είναι εικόνα ιππότη να κλαίει σαν μικρό
παιδί...

Ο μικρός τα 'χει βρει σκούρα, όλα σοβαρέψαν πια,
 πρόγραμμα έχει αυστηρό, μια στιγμή δεν σταματά,
 το πρωί μόλις ξυπνά, 1/2 ώρα γυμναστική (έχει
 φτιάξει ένα κορμί !)

πρωινό άλλη 1/2 ώρα, πάντοτε ίδιο, λιτό,
 μετά φορά τη στολή, τη μεγάλη, τη γαλάζια,
 και για μάθημα πηγαίνει, που κρατά ως το
 μεσημέρι,

μετά γεύμα 1/2 ώρα και ξεκούραση 1 ώρα,
 κι ούτε λόγος για γλυκό και για ύπνο πάντα στις
 10,

δίχως φως, ούτε λαμπάκι και χωρίς ένα κουκλάκι

-πιο παλιά του 'χε η Πανωραία του 'χε ένα
 κροκοδειλάκι-

ευτυχώς που ο φρουρός έξω απ' το δωμάτιό του
 είναι ένα καλό παιδάκι κι όλο στα κρυφά με βάζει,

του πηγαίνω, για να φάει κανένα σοκολατάκι,
 του 'χω δώσει και κουκλάκι, ξεβαμμένο λεμονάκι,

-αυτό βρήκα μοναχά στου χωριού το μαγαζί-

έχει όμως 2 ματάρες, που τη νύχτα τον φυλάνε,
 δύσκολα τον παίρνει ο ύπνος και συνέχεια ξυπνάει,

πήγα, να βρω τον αυλάρχη, να του πω καμιά
κουβέντα,

όμως ήτανε πνιγμένος, μου 'πε ραντεβού να κλείσω...

19

Κι άμα κάτι δεν του αρέσει, δύσκολα αλλάζει πια,

πχ τρώει για πρωινό μαρμελάδα φράουλα,

πια την έχει σιχαθεί, μα αν θέλει άλλη να τρώει,

βερίκοκο ή κεράσι, πρέπει νόμος να περάσει

και διάταγμα να βγει, και να δημοσιευτεί,

το λιγότερο 6 μήνες, φράουλα δεν τη γλυτώνει,

πρέπει να κοιμάται ανάσκελα, μπρούμυτα αν
επιθυμεί,

πάλι η ίδια διαδικασία, ίσως και πιο δύσκολή,

κι όλο ανάσκελα κοιμάται, κι ας του βγαίνει η
ψυχή

-μπαίνει κάποιος και ελέγχει κάθε ώρα μες στη
νύχτα-

και στοματικό διάλυμα πρέπει να χρησιμοποιεί,

του αρέσει, δεν του αρέσει, ούτε η γεύση δεν
αλλάζει,

κι έξω αν θέλει να βγει, μια βολτίτσα για να
κάνει,
πρέπει σε κάρο να μπει καλυμμένο με γυαλί,
που 'χει έρθει απ' την Περσία, τίποτα δεν τον
τρυπά,
το δουλεύανε για μήνες οι τεχνίτες οι πιο καλοί,
μα όταν εκεί μέσα μπαίνει, τίποτα, μόνο σιωπή,
και το έξω μοιάζει αλλιώς, λες και του 'φυγε το
χρώμα,
μια φορά μπήκα για λίγο και μου πιάστηκε η ψυχή,
τι να βγαίνεις έτσι βόλτα, χάνεται όλο το ζουμί.

20

Ο μικρός δεν άντεξε άλλο, λύγισε χτες το πρωί,
μετά τη γυμναστική τον έπιασε τρέμουλο,
σαν ψαράκι μες στο δίχτυ και το δίχτυ σιδερένιο,
κι ήτανε ωραία μέρα, το δωμάτιο ζεστό,
ύστερα άρχισε να κλαίει, ρε τι κλάμα ήταν αυτό,
φοβισμένοι οι υπηρέτες, τρόμαξε ο γυμναστής,
δεν είχανε ξαναδεί κάτι τέτοιο στη ζωή τους,
άνθρωπο που δεν πεινά, που 'χει όλα τα καλά

μα να κλαίει, λες και είναι η ζωή του μια
σκλαβιά,
τον πήρα αγκαλιά, στο κρεβάτι του τον πήγα,
όχι στο επίσημο, σε αυτό που 'χε παλιά,
που 'τριζε κι ήταν μικρό, ίσα ίσα τον χωρούσε,
και να έχω τον αυλάρχη να διαμαρτύρεται,
πως δεν γίνεται αυτό, πως διάταγμα απαιτείται,
του 'ριξε η Πανωραία στο καλάμι μια κλωτσιά,
είπανε γιατρούς να φέρουν από την πρωτεύουσα,
κάλεσα εγώ τον Κιούπη και ήρθε απ' το χωριό,
γιατρό πρώτο δεν τον λες, μα έκανε ό, τι
μπορούσε.
έπεσε ο πυρετός, του σταμάτησε η τρεμούλα,
του 'πε κι ένα τραγουδάκι, το κέφι για να του
φτιάξει,
την επόμενη ημέρα έφτασε επιτελείο,
4 καθηγητές και 30 βοηθοί,
άρχισαν τις συζητήσεις, άρχισαν τις αναλύσεις,
κι όταν πιο καλά τον είδαν, άρχισαν τα συχαρίκια,
στον κακόμοιρο τον Κιούπη μπράβο δεν είπε κανείς,
πήγα από το χωριό, το τραπέζι να του κάνω,
τι το ήθελα κι εγώ, ξέχασα, μπεκρής πως ήταν,

ήπιε 12 κατρούτσα, όλα μονοκοπανιά,
άρχισε να τραγουδά και ωραία είχε φωνή,
μετά άρχισε το κλάμα, πως γι' άλλη ήταν ζωή,
πως χαράμισε τα πάντα, κι ήταν πρώτος φοιτητής,
τον λυπήθηκα το δόλιο, τον πήγα, να κοιμηθεί,
από πάνω απ' το κρεβάτι το πτυχίο κρεμασμένο,
δίπλα μια φωτογραφία με τον Κιούπη νεαρό,
ήτανε με μια παρέα, δεν ήτανε κι άσχημος,
αγκαλιά είχε μια κοπέλα, και εκείνη τον φιλούσε,
προς την κάμερα κοιτούσε, σαν παιδί χαμογελούσε.

Ο μικρός είχε γενέθλια, 14 έγινε πια,
 μα ετούτη τη φορά όλα διαφορετικά,
 δώρα ήρθαν από παντού κι όχι τίποτα δώρα απλά,
 τι ποδήλατα ασημένια, τι πατίνια χρυσαφένια,
 (πιο πριν δεν είχε κανένα, τώρα έχει πάρα πολλά)
 τι κοσμήματα πανάκριβα, και το ρούχα εκλεκτά,
 και τι ηλεκτρονικά, πιάσανε 1/2 δωμάτιο,
 ένας έπαρχος για δώρο του 'στειλε έναν μικρό,
 να τον έχει υπηρέτη για όσο ζει (ο μικρός ή ο
 άλλος μικρός)
 πώς φοβόταν το καημένος, έκλαιγε με μαύρο δάκρυ,
 έστειλε και απλός κόσμος, πήξαμε στον μπακλαβά,
 και στα μάλλινα πουλόβερ κι όλα ήταν γαλανά,
 κι όλα είχανε στο πέτο μια κορώνα κόκκινη,
 ήρθανε και επισκέψεις, επισήμων μια ορδή,
 κι ήρθαν όλοι νηστικοί, γουργουρίζαν οι κοιλιές
 τους,
 τίποτα δεν είχαμε, για να τους τρατάρουμε,
 η καημένη η Πανωραία φρατζολάρες με ψωμί
 πήρε κι έφτιαξε μικρά, τόσα δα σαντουιτσάκια,

άλλα είχανε τυρί, άλλα τυροκαυτερή,
άλλα είχαν πιπεριές, άλλα είχανε ντομάτα,
έφτιαξε κι ένα καζάνι με τηγανητές πατάτες,
σαν ποτάμι ο ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό της,
και αντί για ευχαριστώ, ήρθε ξαφνικά ο μικρός
με ύφος πολύ βαρύ, συνταξιούχου δικαστή,
κι έκανε παρατηρήσεις, πως το σέρβις ήταν αργό,
πήγα κι από το χωριό, η ταβέρνα ήταν κλειστή,
ευτυχώς μου 'δωσε ο Κιούπης βαρελάκι με κρασί,
όλοι ευχαριστημένοι, φύγαν τα χαράματα,
η καημένη η Πανωραία είχε σχεδόν κοιμηθεί
και στο χέρι της κρατούσε μια ξεφλούδιστη πατάτα,
ο μικρός πήγε για ύπνο καληνύχτα δίχως να πει,
και του είχαμε πάρει δώρο, σταυρουδάκι επίχρυσο,
του άφησα στο τραπέζι που θα έτρωγε πρωινό,
γράψαμε και μια καρτούλα, πιο πολύ η Πανωραία,
κάτι έβαλα κι εγώ,
μα το επόμενο πρωί έφυγε πολύ νωρίς και δεν πήρε
πρωινό,
στο δωμάτιο το πήγα, το άφησα στο κομοδίνο,
μα το βράδυ γύρισε αργά, έπεσε αμέσως για ύπνο,

και το άλλο το πρωί πάλι ξύπνησε νωρίς,
πάλι έφυγε νηστικός, ήρθε για το βραδινό,
και μετά ευθύς για ύπνο, τα χαράματα θα έφευγε,
πήγα και το πήρα πίσω, το 'δωσα στην Πανωραία,
κάπου να τονε φυλάξει για τα επόμενα γενέθλια.

22

Τον μικρό τὸν ενοχλοῦνε τὰ δημοτικὰ τραγούδια,
κι ἀπαγόρευσε νὰ παίξουν σ' ὅλα τὰ γύρω χωριά,
οὔτε ἐμένα μου ἀρέσουν τὰ κλαρίνα κι ολ' αὐτά,
μὰ ὄχι κι ἔτσι, ρε παιδιά, κι ὁ κοσμάκης τι θὰ
κάνει;

όλη μέρα στη δουλειά, θέλει κάπως να ξεδώσει,
 και δεν είναι μόνο αυτό, έδωσε διαταγή
 όσοι έχουνε κλαρίνα και νταούλια και βιολιά
 ευθύς να τα παραδώσουν, αλλιώς θα τιμωρηθούν,
 φέραν καμιά δεκαριά, μα δεν ήταν και πολλά,
 τα 'ριξαν μες στη φωτιά, μα έσβησε γρήγορα (αφού
 δεν ήταν πολλά)
 και το ίδιο κιόλας βράδυ, έγινε κακός χαμός,

όλη η γύρω περιοχή γλέντησε ως το πρωί,
με κλαρίνα και βιολιά, και τραγούδια και φωτιές,
έσκασε απ' το κακό του, δεν κοιμήθηκε όλη νύχτα,
και χειρότερο απ' όλα, δεν μπορούσε να κάνει
κάτι,
μια φρουρά 20 αντρών, πώς τον κόσμο να μαντρώσει,
τι κι αν ήταν πρίγκιπας, δύναμη καμιά δεν είχε,
μάθημα πήρε πικρό, μια βδομάδα δεν μιλιόταν,
μετά από 10 μέρες βγήκε νέα διαταγή,
τα δημοτικά επιτρέπονταν, άμα παίζονταν ευπρεπώς...

Όλο τρώγεται ο μικρός, κάτι τον απασχολεί,
μετά από τα κλαρίνα, έγινε χειρότερος,
τριγυρνάει όλη μέρα κι όλους άγρια τους κοιτά,
δεν αθλείται, δεν διαβάζει και όλο τρώει γλυκά,
έδωξε μια υπηρέτρια που 'σπασε ένα πιατάκι,
μετά έβαλε στο μάτι τον καημένο το μικρό,
αυτόν που του 'καναν δώρο, να τον έχει για βοηθό,
σαν σε ζώο του μιλούσε, δίχως λόγο τον καλούσε,
του 'ριχνε κλωτσιές για πλάκα, όλο και πιο
δυνατές,
του ζητούσε να του φτιάξει αστακούς και ογκρατέν,
πού να ξέρει το παιδί και του πήγαινε τοστάκια,
μετά το άφηνε νηστικό, μία μέρα, μπορεί και δύο,
κι άμα τον εκλιπαρούσε, του 'δινε καμιά μπουκιά,
μέχρι που 'φτασε μια μέρα να τον δέσει με λουρί,
μες στον κήπο τον γυρνούσε, μα κανένas δεν
γελούσε,
ε αυτό ήταν, τον πήρα και τον πήγα στο χωριό,
ήταν μια καλή γριούλα που κρατούσε ορφανά,
είχε ήδη 18, τα 'κανε 19,

πήγαινα, όποτε ευκαιρούσα, τον Πετράκη για να δω
(αυτό ήταν τ' όνομά του),

μ' έβλεπε από μακριά, κατά πάνω μου ερχόταν,

παχουλός και γελαστός, ήτανε μια χαρά,

μου 'λεγε για το χωριό του, πως συνέχεια
πεινούσαν,

είχε χάσει 5 αδέρφια, τη μαμά του, τον μπαμπά,
μετά μου 'δειχνε, που 'χε μάθει να διαβάζει, να
μετρά,

μια μέρα όμως που πήγα, ο Πετράκης άφαντος,
στην πατρίδα του τον 'στειλαν μ' εντολή του
πρίγκιπα,

πήγα, να δω τον μικρό, δεν μπορούσε, είχε
δουλειές,

μπήκα με το έτσι θέλω, με κοιτούσε βλοσυρός,
άγρια κοίταζα κι εγώ, μα δεν είχα, τι να πω,
έφυγα για το χωριό, μέθυσα με 2 ποτήρια (άμαθος
μια ζωή)

άρχισα όλους να τους βρίζω, ευγενείς, το βασιλιά,

η ζωή μου πήγε χαμένη, τι κατάλαβα τελικά,

το 'ριξα και στο χορό, μετά όλα σκοτεινιάσαν,

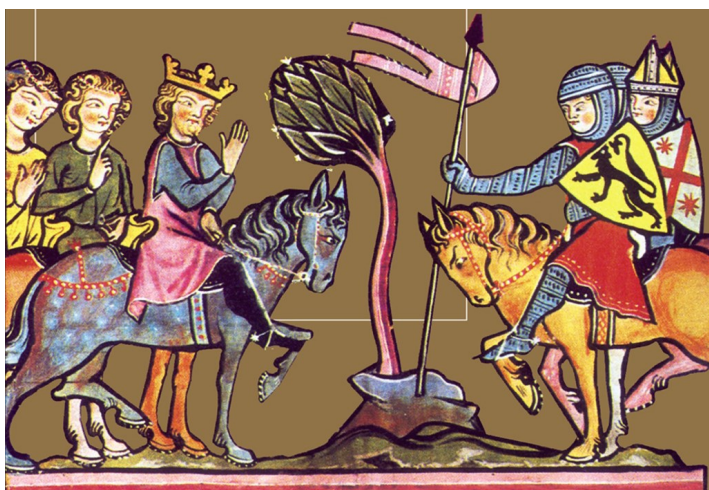
το επόμενο πρωί στο κρεβάτι ξύπνησα,

μ' είχε φέρει η Πανωραία, μ' έβαλε, να κοιμηθώ,

στο μεθύσι μου επάνω είπα, πως την αγαπώ,
σαν να μη συμβαίνει κάτι ντύθηκα κανονικά,
είχα χίλια δυό, να κάνω, έφυγα για τη δουλειά.

24

Ο μικρός είχε επισκέψεις, μια ξαδέρφη μακρινή,
ειν' πριγκίπισσα κι αυτή, λίγο μεγαλύτερη,
σ' απομόνωση κι αυτή πέρασε όλη τη ζωή της,
όταν βγήκανε στον κήπο, είδε μια λεμονιά,
κι έμεινε να την κοιτάζει, έβλεπε 1^η φορά,
μετά είδε μια γάτα, τρόμαξε η καημένη,
κι η πριγκίπισσα κι η γάτα, έτρεξαν, για να
κρυφτούν,
έφαγε και παγωτό, πρώτη της φορά κι αυτό,
κι όταν έφυγε τελικά, ήταν με βαριά καρδιά,
είπε, πως θα ξαναρχόταν, δεν την είδαμε ξανά.

25

Ξαφνικά ένα πρωί ήρθαν, πήραν τον μικρό,
ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟ τον λέγαν, και στα χέρια τον
σηκώσαν,
σε μια άμαξα τον βάλαν κι έφυγε έτσι απλά,
μετά από λίγες μέρες τον κηρύξαν βασιλιά,
είδαμε φωτογραφίες από την εφημερίδα,
κλάααμα που 'ριξε η Πανωραία, βούρκωσα λίγο κι
εγώ,
φόραγε στολή γαλάζια και μια κάπα χρυσαφιά,
κι η κορώνα πιο μεγάλη ήταν απ' το κεφαλάκι,

35

μετά πήγε στο παλάτι με μια άμαξα χρυσή,
και απ' όπου κι αν περνούσε, ο λαός τον
χαιρετούσε,
κι είχε και καλό καιρό, θα 'τανε τρανή γιορτή!!!

26

Πέρασαν πια 3 χρόνια, που 'ναι ο μικρός βασιλιάς,
έχει αντιβασιλείς, όμως δεν είναι χαζός (το
βασιλικό το αίμα),
έναν υπουργό καπάτσο έστειλε στο απόσπασμα,
έκανε συνωμοσίες, παραήταν πονηρός,
κι ό, τι βρω, φωτογραφίες, άρθρα, όλα τα κρατώ,
έχω φτιάξει και αρχείο, να περνάει ο καιρός,
εδώ πια δουλειά δεν έχω, διοικητής ψευτοφρουράς,
μια ντουζίνα φανταράκια κι αρχηγός τους είμαι
εγώ,
με ρωτάνε να τους πω ιστορίες με το μικρό,
κι αν δεν πω, στεναχωριούνται, κι όταν λέω, δεν
με πιστεύουν,
ευτυχώς είναι η Πανωραία και έχω λίγη παρέα,
πότε-πότε πάμε βόλτα στο χωριό για παγωτό,

της πήρα και δωράκι, ένα ωραίο βραχιολάκι,
μα ποτέ δεν το φορά, μην το χάσει πουθενά,
λέω, θα της πάρω άλλο, μα ήθελε μόνο αυτό,
και καθόμασταν τα βράδια, μου 'λεγε για το χωριό,
6^η από 9 παιδιά, κι ο μπαμπάς της γαλατάς,
για δουλειά πήγε στα 8, υπηρέτρια στην αρχή,
μετά πλύστρα σ' ένα σπίτι πλούσιο, αρχοντικό,
σκάγανε τα δάχτυλά της απ' το απορρυπαντικό,
μα την ερωτεύτηκε ο μικρός ο κύριος,
είπε θα την παντρευόταν, όλους θα τους πολεμούσε,
και συνέχεια τη φιλούσε, είπε, πως την αγαπούσε,
όμως ξαφνικά μια μέρα στόλισαν το αρχοντικό,
ο μικρός ο κύριος λόγο θα 'δινε το βράδυ,
με αρχόντισσα τρανή, ενός δούκα αδερφή,
σκοτεινιάσανε τα πάντα, πήγε, αμέσως να τον βρει,
τονε κοίταξε κλαμένη, χαμογέλασε αυτός,
έφυγε την ίδια μέρα δίχως τίποτα να πάρει,
μόνα της υπάρχοντα τα χεράκια της τα δυό,
για μήνες περιπλανιόταν, γύρισε πόσα χωριά,
βρήκε τόσα όμορφα μέρη και τόσα καλά παιδιά,

θα μπορούσε να μείνει κάπου, να 'κανε οικογένεια,
όμως κάτι την τσιγκλούσε, να ησυχάσει δεν
μπορούσε,
και αν ήταν έστω άντρας, θα τη λέγαν γραφική,
ήτανε όμως γυναίκα και τη λέγανε τρελή,
έφτασε και στο χωριό μας, κι άλλη στάση
προσωρινή,
όμως πια είχε κουραστεί να πηγαίνει εδώ κι εκεί,
έμαθε, πως στο παλάτι ψάχνανε υπηρέτρια,
κι από τότε η ζωή της ήτανε μόνο δουλειά.

Τι χαρά η σημερινή, ήρθε επίσκεψη ο μικρός,

είχε πάει, να επιθεωρήσει ένα φράγμα εκεί κοντά,
κι ήρθε, να μας δει μετά, δίχως πομπή και φρουρά,
μείνανε άφωνοι οι στρατιώτες, που με πήρε
αγκαλιά,
μαζί έφερε και δώρα, ρούχα για την Πανωραία,
μια πίπα για εμένα, χειροποίητη, ασημένια,
του 'φτιαξε η Πανωραία μακαρόνια με κιμά,
έφαγε 4 πιάτα, ρε τι πείνα ήταν αυτή,
άνοιξα κι ένα βαρέλι κατακόκκινο κρασάκι,
λύθηκε γρήγορα η γλώσσα, άρχισε να τραγουδάει,
μετά βγήκαμε στον κήπο, τα παλιά να θυμηθούμε,
και γελούσε σαν παιδάκι, μα παιδί ήταν ακόμα,
μου 'πε για τα βάσανά του, έπρεπε όλο να
προσέχει,
σκευωρίες, συνωμοσίες και συνέχεια ευθύνες,
2 μήνες άυπνος ήταν κι έπρεπε να βρει και νύφη,
και η εμφάνιση δευτερεύον, άλλα ήταν που
μετρούσαν,
μου 'πε στο παλάτι να πάω, θα μου έβρισκε μια
θέση,
ειδικός θαλαμηπόλος, ή ακόμα και αυλάρχης,
μαζί και η Πανωραία και μου έκλεισε το μάτι,

μα δεν ήμουν για τέτοια, όχι είπα ευγενικά,
έπρεπε όμως να φύγει, βράδυ είχε φτάσει πια,
τραγουδάκι παιδικό έλεγε, καθώς χανόταν,
η πιο όμορφη ημέρα της ζωής μου ήταν αυτή...

&

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΟΔΩΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΕΡΓΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ονομάζομαι Θοδωρής Δημητρακόπουλος, 40 ΕΤΩΝ, ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ. Ασχολούμαι με τη λογοτεχνία από την ηλικία των 20 ετών.

ΒΙΒΛΙΑ

Κουκούλα Αραχνοῦφαντη (Πλανόδιον 2011)

Ἐμμετρες ιστορίες για παιδιά και εφήβους (2020)

Απολογίες - Κείμενα για εφήβους (2021)

Μπάτλερ Αδέσποτος, παραμύθι ενηλίκων (2021)

Η Ομάδα του 8^{ου}, νουβέλα για εφήβους (2022)

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑ/ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ (2020)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ ΕΠΟΚ (2021)

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΟΥΚΙΔΑΚΙ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΓΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΗΓΗ (2021)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ ΕΠΟΚ (2022)

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ (2021)

ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΞΕΝΩΝ ΑΙΜΑΤΩΝ ΤΡΥΓΟΣ (ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ 2013)

ΚΟΡΦΟΛΟΓΩΝΤΑΣ ΞΕΝΕΣ ΠΡΟΙΚΕΣ (ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ 2016)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑΣ (ΣΙΤΑΡΗΘΡΑ)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ (ΣΙΤΑΡΗΘΡΑ)

ΑΝΑΡΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΟΥ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ
tsintales.gr ΚΑΙ ΣΕ ΛΟΙΠΕΣ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 1.440 ΑΝΑΡΤΗΣΕΙΣ (ΑΝΩ ΤΩΝ 770.000 ΛΕΞΕΩΝ)
ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΡΤΗΣΕΩΝ ΣΕ ΕΓΚΡΙΤΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ (ΠΛΑΝΟΔΙΟΝ-ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΠΟΝΖΑΙ, ΒΙΒΛΙΟΝΕΤ, ΣΙΤΑΡΗΘΡΑ ΚΑ). ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ,
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ/ΕΦΗΒΟΥΣ, ΜΥΘΟΙ, ΘΡΥΛΟΙ (ΣΕ
ΠΕΖΟ ΚΑΙ ΕΜΜΕΤΡΟ ΛΟΓΟ), ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΠΛΗΘΟΣ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ/ΕΦΗΒΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ,
ΣΑΤΙΡΙΚΑ/ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ, ΔΟΚΙΜΙΑ, ΑΡΘΡΑ,
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ.

